

Léna élni akar*

6.

Kérdezik, hogy vagyok. Ragyogóan. Nem hiszik. Botránkozva csóválják a fejük. Ilyen ma nincs, hogy csak úgy, ragyogóan. Különbösen is, az ismert globális szörnyűségek és személyes körülményeim fennállása miatt ez fizikailag nem lehetséges. Nem követik a józan ész szabályait. Kérik, hogy magyarázzam meg.

Hogy magyarázzam meg? Elszaporodtak a varjak a nyári melegben, feketén kárognak a szilvafák felett. Megkövesedett álmuk törmeléke záporozik a nyugtalan éjszakákon. Hullik az én fejemre is. Mégsem horpad be, másra figyelek. Lánglelkű angyalok szaladgálnak a létrán, utánuk gyöngyvirágillat marad, azzal kötnek össze földet és eget.

Eget a varjú nem kémelek, dög szaga vonzza a földön. Rátelepszik az élni akaróra is, húsába nagyokat csíp. Tönk szélére csúszott saját boldogsága, ezért rúgja tovább a másét. Én nem hagyom. Csőre karcolja bár a bőröm, a lajtorja lábánál ülök, mint apró pilledarab. Lelkem tarka lepke szirma, benne harang kondul, és halványlilán levendula nő.

Nő a búza, nem csak a konkoly, és érnek a sár fölött a csillagok. És jönnek a méhek, örömporait hozzák a kinyíló szívnek, és megül az ágon az énekes rigó. Hát ragyogóan. Megszorítom a mellettem ülök bánatba fáradt kezét. Értik-e a választ? Lesznek-e fészke a felhők felett szikrázó napnak? Dalol-e még bennük az élet?

Az élet próbajáték. A szeretet láncreakció. Ha van, továbbadod, ha nincs, koldulod. Ha szárnyad van, repülj, felülről látod a tájat, és magad oly kicsinek. Szétárad benned a béke, ha löporzagát hozza is a szél. Havaznak a nyárfák fehér bojtjai.

7.

Mosolyog. Csak úgy, ok nélkül, rendszeresen. Ferde fogakkal, kancsal szemmel. Eleinte öntudatlanul, később, amikor a zöldséges utánaszaladt egy nagyra kerekedett sárgadinnyével, hogy megköszönje a szürke tömegből kiemelkedő és kiemelő mosolyát, már szántsándékkal. Észre vette, hogy mosolya enyhet adó kenőcs a félrevert szíveknek. Álmában egy országnyi ember sánta lelkét dajkálja vele.

Dajkálja vele az ükanyja fülét, mit tapos bele mások keserűségébe, sérültek vagyunk mind, megszoktuk, hogy bántanak és bántunk, ez tartja egyensúlyban az egészségünket és a társadalmunkat, vigye haza azt a kéretlen vigyort, szórakoztassa vele a gardróbja tükrét, és hagyjon minket langyosan szenvedni, élni és meghalni.

Meghalni is könnyebb talán, ha mosoly ül az ágyon, élni is sokkal kellemesebb. De küzdeni kell érte és vele, megbocsátani apáknak, nagyapáknak, mások apjának, mások nagyapjának. Reményt kovácsolni a finoman széthúzódozó arcizmokkal, tanulják meg az idegek, hogy a szét hullott évtizedek, családok és egzisztenciák egy közös láncon pergő gyöngyök sora. Szébb dolog együtt mosolyogni és kórusban hinni a jót.

Jót akart mindig, de gyakran félreértették. Mert azt gondolták, hogy lehet jobbra mosolyogni és balra mosolyogni, a középút mintha nem is lenne. A mosoly pedig olyan, mint a próféta szava. Nem jobbra szól és nem balra szól, csak szól. A köveknek éppúgy, mint a köveken taposó embereknek. Nem vár választ, sem plecsnit, mert szabad. A bohócnak és a prófétának szabad.

Szabad? Csak tessék. Csak gyanús. Kinevet? Gúnyt űz? A pénznek és a hatalomnak nincs humorérzéke. A rossz lelkiismeretnek sincs. Csak izeg-mozog a karosszékekben. Ő mégis mosolyog, szakadatlanul. Mindennap begyógyul tőle egyikét egyszerű lélek.

8.

Régóta gyalogolt már. Izmai lankadtak, kimerült volt, és csalódott. Ligetre vágyott, tavakra, mécsvirágtól és fecskefűtől viruló rétre, szomorúfűzre, szelídgesztenyére, szitakötőre és mókusra, cinkére, pocokra, mindegy, mire, csak élőlény legyen, a duzzadó életről énekeljen. És jó legyen és friss a levegő, amit beszív.

Beszív a sivatag. Mélye falánk, mint a tengeré, éhes gyomrában kucorog a próbára tett lélek. Kőpor rakódik le a tüdő alján, benne fuldoklik és tátog a szív. Bugyrai vannak a sivatagnak, némelyikben fülkényi oázis rejlik, máshol növények csontváza és egy kút reménye lesz porrá. Kell mégis ez a végtelennek tetsző semmi, tikkasztó napnak szikkadt, fehér kelyhe.

Kelyhe sűrű fátyol, szemérmesen takarja a születő válaszokat. Mint margaréta pehelyszirmán alácsurog a sárga napfény, úgy lesz a sivár puszta az erős és megpróbált életnek termékeny ágya. Ahol senki és semmi nem ad már vigaszt,

ott készül a nászi nyoszolya. De hisz őmaga kérte, öntudatlanul, hogy sivatagban jegyezze el őt a fény.

A fény vakít, ezerélű kardja körbekarcolja testét, mégis idehívta, mágnesként vonzotta, ő hagyott csapot-papot, és jött. Nem sejtette, hogy közben állandóan cserepes lesz az ajka, tyűkszem nő a talpán, és az idegeit forró szél tépázza. Éjjel belefagy az üres tájba. Egyedül.

Egyedül a sivatagból, kavicsok és sziklaszilánkok csupasz világából hajt ki, ezt biztosan tudja, és ágaskodik ágya fölé zölden az élő baldachin. Talán ma még nem, de holnap tölgyfa lehel rá üdítő álom után, és fodros leveleiről tiszta víz csorog. És a nap heve nem éget, nem szúr, fénye csak melegít, és látni enged végre.

* Az Aracs 2022. augusztusi 20-ai számában tévesen jelöltük és közöltük Borsányi Katinka Léna élni akar című sorozatának 6. részét. Az ott megjelent rész az 5. A szerző és olvasóink szíves elnézését kérjük!

Fürdőző elefánt (Ózd – Bolyok)